Aricioaica învață o lecție de viață

PREISANIA

Aricioaica învață o lecție de viață

PREȘANIA

Aricioaica își caută o casă

Buna mamă aricioaică avea în burtică doi aricei. Și, pentru că i se apropia sorocul nașterii, hotărî să găsească cel mai bun loc pentru viitorul lor culcuș.

Merse ea mult și bine, dar nicăieri pe lume nu află niciun loc liniștit.

Istovită de-atâta umblat, se opri să-și tragă sufletul... când, deodată, înaintea ochilor i se ivi o mănăstire cu o grădină de poveste!

- Ce belșug pe-aici! Am nimerit pesemne în raiul aricilor! strigă ea, în culmea bucuriei, trăgând cu ochiul printr-o crăpătură din gard.

Apoi se furișă cu băgare de seamă, măsurând din priviri curtea îmbietoare și plină de culoare, în care stăteau aliniate cuminți rânduri de mingiuțe roșii, alături de rotocoale mari și verzi.

- A, nu! Astea nu-s mingii! Sunt roșii și verze. Iar dincolo sunt morcovii, care îi plac atât de mult bunului meu prieten, Rilă-Iepurilă, își aminti ea.

Mama aricioaică se îndreptă spre căpățânile de varză frumos înșirate, ca soldații în rând.

- În viața mea n-am văzut verze mai frumoase! se minună ea.

Apoi, fericită, le șopti ariceilor din burtică:

- Dragii mamei, ne-am găsit în sfârșit o casă!

Simți ceva mișcându-se în pântece. Erau micuții, care se bucurau împreună cu ea. Aricioaica se apucă să sape o groapă printre căpățânile de varză, apoi adună mormane de frunze și le așternu înăuntru. Astfel, neștiută de nimeni, își pregăti vizuina în grădina mănăstirii.

Peste câteva zile, iată că veniră pe lume și cei doi pui de arici. Erau atât de frumoși, cu țepii lor mici și moi, ca niște zulufi de copilași! Mama aricioaică se bucură nespus când îi văzu cum se tot împleticeau, încercând să facă primii pași.

Nu după multă vreme însă, tânăra mamă băgă de seamă că unul dintre ei era orb... O mare mâhnire îi cuprinse inima!

- Oare micul meu Aricel o să-și petreacă întreaga viață fără să-și vadă mămica și frățiorul? se întrebă ea, suspinând.

Monahii stau de vorbă

În fiecare dimineață, în grădina mănăstirii veneau doi monahi, care udau răsadurile și îngrijeau țarina. În timp ce săpau varza, aricioaica și puii ei se ghemuiau și mai strâns în sălașul lor, privindu-i prin perdeaua deasă de frunze.

Într-o zi, unul dintre monahi, care umbla încălțat cu niște pantofi vechi și rupți, îl întrebă pe celălalt:

- Ai auzit de Bătrânul din pustia cea îndepărtată?

- Nu, veni de îndată răspunsul.

- Este un pustnic cu viață sfântă, ce postește și se roagă mai mult decât noi toți. De aceea, Dumnezeu i-a dăruit puterea să tămăduiască oamenii. Știi câte minuni a săvârșit? Nu-i boală pe care să nu o vindece!

- Chiar așa? se miră celălalt monah.

Aricioaica își ciuli bine urechile, gândind în sinea ei: „Ar putea oare acest Bătrân să-i dăruiască vederea și ariciului meu?"

- Cu câteva zile în urmă, își continuă monahul istorisirea, a venit la el un om pe care îl dureau picioarele atât de tare, încât de-abia mai putea umbla. Auzise că Părintele are darul vindecării. Când l-a văzut, Bătrânul l-a întrebat: „Fiule, crezi tu în Dumnezeu?", iar el i-a răspuns: „Cred, Părinte Stareț!" Apoi a continuat: „Și crezi tu că El te poate vindeca?" „Cred, Părinte Stareț!" Atunci Starețul i-a spus: „Prea bine, fiule, acum o să-ți ung tălpile cu mir, apoi o să-ți dau să bei agheasmă și după aceea ne vom ruga fierbinte Preamilostivului Dumnezeu, ca să-ți vindece picioarele betege."

Pelerinul l-a ascultat și, întărindu-și inima cu credință puternică, a îngenunchiat. Starețul s-a rugat Domnului, apoi l-a însemnat cu sfânta cruce și i-a spus: „Haide, fiule, scoală-te și umblă! Domnul te-a tămăduit." Atunci omul s-a ridicat în picioare și, cuprins de-o pace adâncă, I-a mulțumit lui Dumnezeu din adâncul inimii. Apoi, plângând de bucurie, i-a sărutat mâna Starețului, mulțumindu-i, și a plecat. Fiecărui om pe care îl întâlnea pe drum îi povestea minunea pe care o trăise.

- O, mare este Dumnezeul nostru! strigă cel de-al doilea monah, făcându-și cruce.

Aricioaica, auzind despre această fericită vindecare, se hotărî de îndată să-l ducă și pe aricelul ei orb la Starețul cel sfânt.

Întâlnirea cu Starețul minunat

Înainte de-a porni la drumul lung și anevoios cu puiul ei bolnav, mama aricioaică i-a spus lui Aricioi, puiul cel sănătos, să nu cumva să deschidă ușa vizuinii la nimeni până ce se vor întoarce.

Apoi, luându-și puiul cel orb în brațe, porni încetișor spre pustie. Dar nici nu făcu bine primii pași pe nisip, că se simți cuprinsă de teamă. O întindere uriașă, nemărginită se deschidea în fața ei. Cum ar putea oare să-l găsească pe Stareț? În ce direcție s-o ia?

Dintr-odată, o pală de vânt trecu peste nisip și-l ridică în aer, formând un semn care-i arăta drumul.

- Ce minune a făcut Dumnezeu cu noi! se bucură ea, cu inima plină de nădejde.

Merse ce merse și, nu după multă vreme, aricioaica văzu în depărtare câțiva palmieri, din care se ivea o strălucire neobișnuită.

- Acolo este Starețul! Sunt sigură! strigă ea și înaintă hotărâtă mai departe.

Cu cât se apropia de palmieri, cu atât lumina se făcea mai puternică. Merse fără să se abată nici la stânga, nici la dreapta, când se pomeni înaainte cu un bătrânel plăpând și gârbovit, șezând în buza unei peșteri. De pe chip i se revărsa o nesfârșită bunătate.

- Slavă Domnului, am ajuns! Acesta trebuie să fie Starețul cel minunat! se bucură aricioaica.

- Bine ai venit, măicuță dragă! o întâmpină Bătrânul zâmbind.

Aricioaica făcu ochii mari de uimire, căci niciun om nu-i mai vorbise până atunci. De fapt, nimeni nu o băgase nici măcar în seamă.

- Bine te-am găsit, Bătrânule bun! zise ea și așeză cu multă grijă aricelul la picioarele lui.

Apoi șopti, cu inima strânsă:

- Puiul meu s-a născut orb. Ai putea, rogu-te, să-i dăruiești vederea?

- Eu nu pot să fac de la mine nimic. Doar Dumnezeu poate să-l tămăduiască.

- Îl poți ruga?

- Crezi tu că Dumnezeu poate să-i dea vederea puiului tău?

- Cred, Părinte.

